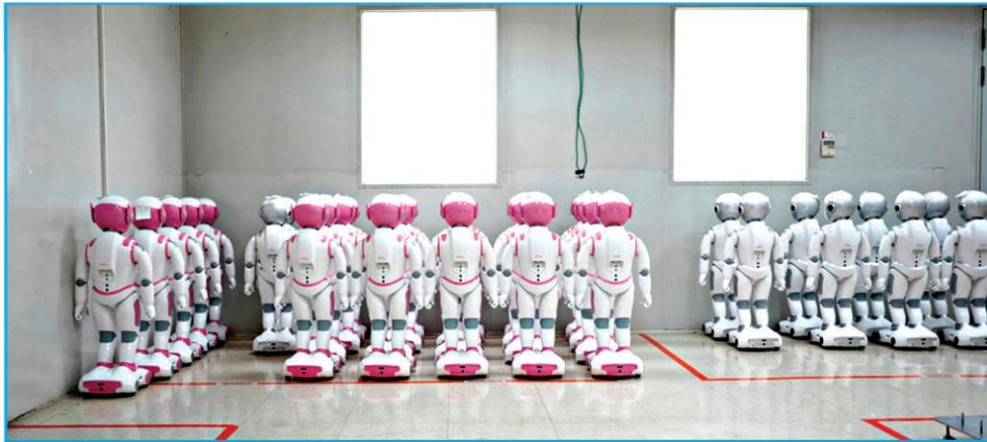

เมื่ออาจารย์ด้านเอไอออกสู่ภาคอุตสาหกรรมกับผลกระทบด้านลบต่อนักศึกษารุ่นหลัง (3)

พวกเราอยู่ในศตวรรษที่ 21 ในยุคที่ปัญญาประดิษฐ์กำลังเฟื่องฟู from www.weforum.org

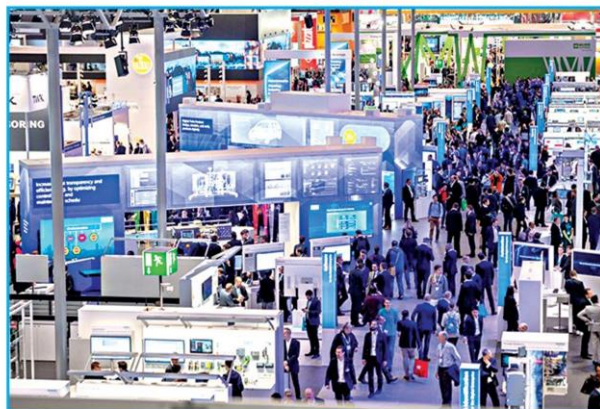

Michael Gofman หนึ่งในนักวิจัยที่ทำงานวิจัยขั้นนี้ from www.gofman.info

รอบรู้ไอที รอบโลกเทคโนโลยี

เมื่อสัปดาห์ที่แล้วผมชวนคุณผู้อ่านประจำคอลัมน์วันพุธของผมคุยค้างกันไว้ถึงปรากฏการณ์สมองไหลจากวงการการศึกษาสู่ภาคอุตสาหกรรมในยุคเฟื่องฟูของปัญญาประดิษฐ์นั้นที่ถูก Michael Gofman และ Zhao Jin สองนักวิจัยจาก University of Rochester สหรัฐอเมริกา จับมาเป็นกรณีศึกษาของงานวิจัยชื่อ “Artificial Intelligence, Human Capital, and Innovation” ซึ่งเพิ่งถูกเผยแพร่เมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2019 ที่ผ่านมานี้เอง

ส่วนตัวแล้วผมคิดว่างานวิจัยชิ้นนี้ มีประเด็นจุกจิกที่น่าสนใจเกี่ยวกับการรักษาสมดุลในระยะยาวของจำนวนบุคลากรระดับหัวกะทิในภาคการศึกษากับภาคอุตสาหกรรมจริงอยู่ว่าในบริบทของปัญญาประดิษฐ์นั้น การเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยกับการเป็นนักวิจัยพัฒนาในบริษัทภาคอุตสาหกรรมล้วนต้องใช้ความรู้ปัญญาประดิษฐ์ขั้นสูงคล้ายกัน ต้องพัฒนาตัวเองและเรียนรู้เทคนิควิธีใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา และมีเป้าหมายคือการคิดค้นนวัตกรรมหรือสินค้าสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ออกสู่สังคมโลกเช่นกัน แต่ที่ปฏิเสธไม่ได้แน่ครับว่าในตัวรายละเอียดของภาคการศึกษาและภาคอุตสาหกรรมนั้นมีความแตกต่างกันอยู่ไม่น้อย

กริพยากรบุคคลที่ “เก่งจริง” มีละครึบก็ไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัย องค์กร หรือบริษัทสตาร์ทอัพไหน ๆ ต่างก็ต้องการ from www.nature.com

สำหรับบริษัทในภาคอุตสาหกรรมคงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่การมุ่งเน้น “กำไร” ของบริษัทจะเป็นเป้าหมายหรือตัวชี้วัดที่สำคัญและสมเหตุสมผลที่สุดตัวหนึ่งแต่ถ้าหันกลับมามองที่ภาคการศึกษาบ้าง พันธกิจหลักของมหาวิทยาลัยและหน้าที่สำคัญหน้าที่หนึ่งของอาจารย์มหาวิทยาลัยคือ การบ่มเพาะนักศึกษาที่เข้ามาใหม่ในแต่ละปี ๆ ให้พวกเขาค่อย ๆ เติบโต ค่อย ๆ พัฒนาตัวไปได้พร้อม ๆ กันกับตัวอาจารย์เองและกับเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอยู่ตลอดเวลาที่อยู่ในรั้วมหาวิทยาลัย

สรุปสำหรับผมแล้วคือ ถ้าดูในแง่กำไรหรือค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินในระยะสั้นการดึงตัวอาจารย์คนเก่งด้านปัญญาประดิษฐ์ออกมาช่วยพัฒนาระบบแจ้ง ๆ ให้บริษัทตอนนี้เลยย่อมสร้างผลลัพธ์ที่เป็นตัวเงินและเป็นเงินเป็นอันให้กับบริษัทและสังคม ณ วันนี้

เดี๋ยวนี้นี้ได้มากกว่าแต่ถ้ามองในแง่ของการลงทุนเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้านปัญญาประดิษฐ์ในระยะยาวการที่มีอาจารย์คนเก่งอยู่ให้ความรู้แก่นักศึกษาก็ทำให้นักศึกษาสามารถจบออกมาเป็นบุคลากรด้านปัญญาประดิษฐ์ที่มีความสามารถมากกว่าพร้อมจะเข้าไปเป็นฟันเฟืองให้กับบริษัทและอุตสาหกรรมด้านปัญญาประดิษฐ์ต่อไปได้ในระยะยาวมันก็เป็นความคุ้มค่าที่ดูยังไม่ใช่อีกแบบนะครับ

ไม่ว่าจะมองในระยะสั้นหรือระยะยาวและไม่ว่าบทสรุปที่แท้จริงของเรื่องนี้

จะเป็นอย่างไรในอนาคต อย่างน้อยที่สุด
ปรากฏการณ์สมองไหลจากภาคการศึกษาที่
เกิดขึ้นนี้ก็แสดงให้เห็นถึงวิสัยทัศน์ของ
บริษัทเทคโนโลยีชั้นนำที่ต้องการบุคลากรที่มี
ความรู้ใหม่ ๆ เข้าไปช่วยสร้างนวัตกรรม เพื่อ
ให้บริษัทของพวกเขาสามารถยืนหยัดอยู่ได้
ท่ามกลางสงครามการแข่งขันที่ดุเดือดในโลก
เทคโนโลยีของศตวรรษที่ 21 ซึ่งสิ่งที่บริษัท
ชั้นนำเหล่านี้มองเห็นร่วมกันก็คือ “ความ
สำคัญของทรัพยากรบุคคล” เพราะทรัพยากร
บุคคลที่ “เก่งจริง” นี้ละครับที่ไม่ว่าจะเป็น
มหาวิทยาลัย องค์กร หรือบริษัทสตาร์ทอัพ
ไหน ๆ ต่างก็ต้องการเพราะรู้ดีว่านี่ละคือตัว
ช่วยที่จะทำให้พวกเขาไปต่อได้ในระยะยาว
แล้วคุณผู้อ่านละครับ วันนี้องค์กร

ของคุณได้ดูแลทรัพยากรบุคคลที่มีค่าของ
องค์กรไว้ดีแล้วหรือยังแล้วตัวคุณผู้อ่าน
เองวันนี้ได้ขีดเกล้าตัวเองให้ได้ชื่อว่าเป็น
ทรัพยากรบุคคลชั้นเลิศเป็นคนที่ไม่ว่าใคร ๆ
หรือองค์กรไหนก็ต้องการอยากให้อยู่ด้วย
แล้วหรือยังครับ.

รศ.ดร.ชุตินันต์ เกิดวิบูลย์เวช

รองศาสตราจารย์ (เทคโนโลยีสารสนเทศ)
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า)
chutisant.ker@nida.ac.th